

Szepesi Attila
Ódon metszet

Júniusi
éjszakán
tüzet lobbant Szent Iván.

Máglya gyúl a
városvégen,
visszfénye fönn a hegy-élen.

Tört venyige
lángja gyúlik,
kék fák árnya toványúlik.

Öregtorony
oldalában
lélek száll a rőzselángban.

Kósza lélek,
sürge lélek
ideröpdös, odatéved.

Aki hívja
jósol annak,
ha a szélbe belehallgat.

Aki félőn
tovaűzi,
sorsát bőszen kibetűzi.

Füst kering a
teliholdhoz,
ágon vén kuvik rikoltoz...

Lányok
tüzet ugratnak,
sikoltozva mulatnak.

Kék láng,
veres láng,
lobogj egész éjen át!

Sikátor

Óbudai görbe utca,
szélzúgás a széle-hossza.

Oldalt Krúdy Gyula háza,
árnyék lépi, szél vigyázza.

Ablakán pötty fény se rezdül,
lélek erre egy se mozdul.

Csizmás őrszem, vén mitugrász,
rosszlányt leső aktakurkász.

Csillagjós se, csodaváró,
víg boszorka, léleklátó.

Mankón lépő vándor kódis,
nem hallatszik verkliszó is.

Nem jár erre csacsifogat,
triciklis vagy szódás lovak.

Táncoslány se, bús vigéc se,
csámpa-léptü múlt bolondja,

csak a foszló éj lidérce:
sánta kutya silbakolja.

Fekete dal

(változat egy Babits-versre)

Fekete éjben fekete mezőben fekete lovak,
fekete égből fekete órán fekete havak.

Fekete utcán csonka-bonka fekete fák,
fekete réten titkon nyíló fekete virág.

Kering a légben, fekete légben feketülve hangzó
éji toronyból feketén kongó fekete harangszó.

Fekete szelekben feketén zúgó fekete zenék,
fekete a lég és fekete a föld és fekete az ég.

Világvégi órán fekete álomból nem ébredsz sose,
fekete az arc is meg az ölelés is, minden fekete.

Nem volt soha nappal, holnap-váró hajnal nem volt soha még –
fekete a maszk és feketül alatta másik, feketébb.

Elfoszló szárnyak közt fekete pihékkal porhó kavargó,
csendülnek az éjben fekete ígék és fekete dalok.

Alkímia régi barátaiért

Kik erre jártatok, már soha többé,
vár titeket négy égtáj, négy folyó.

Zenétlen tűntetek tova ködökkel és zajló vizekkel,
hiába játszottok átváltozást.

Holnapot feledők, tegnapra várók,
hiába mímeltek, mint valaha

árnyék-vesztő szentet vagy kóbor igracet,
hazátlan csavargót, kinek szeméből kilobog a téboly.

Gólyalábon billegtek fönny a teliholdban
párját veszített félcipőben,

szelek cibálta fekete kabátban
és nincsen nevetek,

füttyögő suhancok, selypegő békalánykák,
nyirkos ködből valók.

Minden emlék egy elfelejtett évszak:
zöld tavasz, kék nyár, arany ősz, ezüst tél.